

og mangler, og forandre oss ved å bli bedre ektemenn, fedre og sønner. Måtte vi fra nå av gjøre alt som står i vår makt for å vandre standhaftig på Frelserens velsignede vei – for å se oss selv klart er begynnelsen på visdom.

Hvis vi gjør dette, vil vår gavmilde Gud lede oss ved hånden. Vi vil “bli sterke og bli velsignet fra det høye”.¹⁴

Mine kjære venner, et første skritt på denne strålende og givende sanne disippelens vei begynner med å stille det enkle spørsmålet:

“Det er vel ikke meg, Herre?”

Dette vitner jeg om, og jeg gir dere min velsignelse i Jesu Kristi navn. Amen. ■

NOTER

1. Matteus 26:21–22; uthevelse tilføyd.
2. Matteus 7:3, 5.
3. Se Errol Morris, “The Anosognosic’s Dilemma: Something’s Wrong but You’ll Never Know What It Is,” *New York Times*, 20. juni 2010; opinionator. blogs.nytimes.com/2010/06/20/the-anosognosics-dilemma-1.
4. Se Justin Kruger og David Dunning, “Unskilled and Unaware of It: How Difficulties in Recognizing One’s Own Incompetence Lead to Inflated Self-Assessments,” *Journal of Personality and Social Psychology*, des. 1999, 1121–34. “Over 4 studier oppdaget forfatterne at deltagerne hvis resultater plasserte dem i nedre kvartil på prøvene om humor, grammatikk og logikk, grovt overvurderte sine prestasjoner og evner. Selv om prøveresultatene deres plasserer dem i det 12. persentilet, trodde de at de var i det 62.” (fra sammendraget på psycnet.apa.org/?fa=main.doiLanding&doi=10.1037/0022-3514.77.6.1121).
5. Se Marshall Goldsmith, *What Got You Here Won’t Get You There* (2007), kapittel 3. Forskeren ba tre partnere vurdere sine egne bidrag til firmaets suksess. Ifølge deres egenvurdering tilsvarte deres samlede bidrag 150 prosent.
6. 1 Timoteus 1:11.
7. 2 Korinterbrev 4:4.
8. Lukas 12:34.
9. Efeserne 3:18.
10. Lære og pakter 4:6.
11. Se Alma 17:11.
12. Se Ether 12:27.
13. Jakobs brev 4:6, 10.
14. Lære og pakter 1:28.

Av president Henry B. Eyring

Førsterådgiver i Det første presidentskap

Det forberedende prestedømme

Ved forberedelse i prestedømmet teller “vis meg” mer enn “fortell meg”.

Jeg er takknemlig for å være sammen med Guds prestedømme, som strekker seg over hele verden. Takk for deres tro, tjeneste og bønner.

Mitt budskap i kveld er til Det aronske prestedømme. Det er også til alle oss som bidrar til å oppfylle Herrens løfter til dem som innehar det som er beskrevet i Skriftene som “det mindre prestedømme”.¹ Det kalles også det forberedende prestedømme. Det er denne strålende forberedelsen jeg vil tale om i kveld.

Herrens plan for hans verk er fylt med forberedelse. Han forberedte jorden så vi kunne oppleve jordelivets prøvelser og muligheter. Mens vi er her, er vi i det Skriftene kaller en “forberedelsestilstand”²

Profeten Alma beskrev den avgjørende betydningen av denne forberedelsen til evig liv, hvor vi kan leve for evig i familier sammen med Gud Faderen og Jesus Kristus.

Han forklarte behovet for forberedelse på denne måten: “Og vi ser at døden kommer til menneskeheten, ja, den død som Amulek talte om som er den timelige død. Likevel fikk menneskene en tid til å omvende seg, og derfor ble dette liv en prøvetilstand,

en tid til å forberede seg til å møte Gud, en tid til å forberede seg til den uendelige tilstand som er blitt omtalt av oss, og som kommer etter de dødes oppstandelse.”³

Akkurat slik den tid vi har fått til å leve på jorden skulle forberede oss til å møte Gud, er tiden vi får til å virke i Det aronske prestedømme en anledning til å forberede oss til å lære

å yte viktig hjelp til andre. Akkurat slik Herren gir hjelpen vi trenger for å bestå jordelivets prøvelser, sender han oss også hjelp i vår forberedelse i prestedømmet.

Mitt budskap er til dem Herren sender for å forberede bærere av Det aronske prestedømme, like mye som det er til dem som bærer Det aronske prestedømme. Jeg taler til fedrene. Jeg taler til biskopene. Og jeg taler til dem i Det melkisedekske prestedømme som blir betrodd å være venner og lærere for unge menn som forbereder seg i prestedømmet.

Jeg taler i lovprisning og takknemlighet for mange av dere over hele verden og gjennom alle tider.

Det ville være en forsømmelse av meg å ikke nevne en grenspresident og en biskop i min ungdom. Jeg ble diakon som 12-åring i en liten gren i den østlige delen av USA. Grenen var så liten at min eldre bror og jeg var de eneste bærerne av Det aronske prestedømme, helt til min far, som var grenspresident, inviterte en middelaldrende mann til å slutte seg til Kirken.

Den nye konvertitten mottok Det aronske prestedømme, og sammen med det et kall til å våke over Det aronske prestedømme. Jeg husker det fortsatt som om det var i går. Jeg kan

huske de vakre høstbladene da denne nye konvertitten ledsaget min bror og meg for å gjøre noe for en enke. Jeg husker ikke hva prosjektet var, men jeg husker følelsen av at prestedømmets kraft bidro til å gjøre det jeg senere lærte at Herren hadde sagt vi alle må gjøre for å få våre synder tilgitt og slik bli forberedt til å se ham.

Når jeg nå tenker tilbake, føler jeg takknemlighet for en grenspresident som kalte en ny konvertitt for å hjelpe Herren å forberede to gutter, som igjen en dag skulle bli biskoper med ansvar for å ta vare på fattige og trengende samt presidere over det forbedrende prestedømme.

Jeg var fremdeles diakon da familien flyttet til en stor menighet i Utah. Det var første gang jeg hadde følt styrken av et fulltallig quorum i Det aronske prestedømme. Det var faktisk første gang jeg så et. Og senere var det første gang følte jeg styrken og velsignelsen ved å ha en biskop som presiderer i et prestenes quorum.

Biskopen kalte meg som sin førsteassistent i prestenes quorum. Jeg husker at han underviste quorumet selv – travelt som han hadde det, og med andre begavede menn han kunne ha kalt til å undervise oss. Han fikk stolene i klasserommet ordnet

i en sirkel. Han ba meg sitte på stolen til høyre for ham.

Jeg kunne se over skulderen hans mens han underviste. Han så fra tid til annen ned på de omhyggelig skrevne notatene i den lille skinnmappen på det ene kneet, og på de velbrukte og markerte Skriftene som lå åpne på det andre kneet. Jeg kan huske spenningen når han fortalte historiene om tapperhet fra Daniels bok og bar sitt vitnesbyrd om Frelseren, Herren Jesus Kristus.

Jeg vil alltid huske hvordan Herren kaller nøye utvalgte ledsagere for hans prestedømsbærere i forberedelse.

Biskopen hadde dyktige rådgivere, og av grunner jeg ikke forsto da, ringte han meg flere ganger hjemme og sa: "Hal, jeg trenger at du blir med meg som ledsager for å foreta noen besøk." En gang var det for å ta meg med hjem til en enke som bodde alene og ikke hadde mat i huset. På vei hjem stoppet han bilen, åpnet Skriftene sine og fortalte hvorfor han hadde behandlet denne enken som om hun ikke bare hadde evne til å ta vare på seg selv, men på et fremtidig tidspunkt ville være i stand til å hjelpe andre.

Et annet besøk var til en mann som hadde vært borte fra Kirken lenge.

Biskopen inviterte ham tilbake for å være sammen med de hellige. Jeg følte biskopens kjærlighet til en som virket for meg som en uelskelig og opprørsrk fiende.

En annen gang besøkte vi et hjem hvor to små jenter ble sendt av sine alkoholisererte foreldre for å møte oss ved døren. De små jentene sa gjennom nettingdøren at moren og faren deres sov. Biskopen fortsatte å snakke med dem, smile og rose dem for deres godhet og tapperhet i det som for meg virket som 10 minutter eller mer. Da jeg gikk derfra sammen med ham, sa han stille: "Det var et godt besøk. De små jentene vil aldri glemme at vi kom."

To velsignelser som en seniorledsager i prestedømmet kan gi, er tillit og et eksempel på omsorg. Jeg så dette da min sønn ble gitt en hjemmelærersleder som hadde langt mer erfaring i prestedømmet enn han hadde. Seniorledsageren hans hadde vært misjonspresident to ganger og hatt andre lederstillinger.

Før de skulle besøke en av sine tildelte familier, ba denne erfarne prestedomslederen om å få besøke min sønn hjemme hos oss på forhånd. De lot meg få lytte. Seniorledsageren åpnet med bønn og ba om hjelp. Så sa han noe sånt som dette til min sønn: "Jeg syns vi skal holde en leksjon som vil høres ut for denne familien som en oppfordring til omvendelse. Jeg tror ikke de vil ta det så godt når det kommer fra meg. Jeg tror de vil ta bedre imot budskapet fra deg. Hva syns du om det?"

Jeg husker skrekken i min sønns øyne. Jeg kan fremdeles føle gleden i det øyeblikket da min sønn aksepterte tilliten.

Det var ikke ved en tilfeldighet at biskopen satte disse to sammen. Det var ved omhyggelig planlegging

at seniorledsageren hadde lært om følelsene i den familien de skulle undervise. Det var ved inspirasjon at han følte han skulle tre tilbake og stole på en uerfaren ungdom til å kalle eldre Guds barn til omvendelse og sikkerhet.

Jeg vet ikke utfallet av besøket deres, men jeg vet at en biskop, en bærer av Det melkisedekske prestedømme og Herren forberedte en gutt til å bli en prestedømsmann og én dag biskop.

Slike suksesshistorier om forberedelse i prestedømmet er kjent for dere ut ifra det dere har sett og opplevd i deres eget liv. Dere har kjent og vært slike biskoper, ledsagere og foreldre. Dere har sett Herrens hånd i deres forberedelse til prestedømsplikter som han visste ville ligge foran dere.

Alle i prestedømmet er forpliktet til å hjelpe Herren å forberede andre. Det er visse ting vi kan gjøre som kan bety aller mest. Enda mer effektivt enn å bruke ord i vår undervisning, vil vårt eksempel på etterlevelse av læren være.

Noe av det viktigste i vår prestedømsstjeneste er å innby andre til å komme til Kristus ved tro, omvendelse, dåp og å motta Den hellige ånd. President Thomas S. Monson har for eksempel holdt taler for å vekke våre følelser for alle disse læresetningene. Men det jeg vet om hva han gjorde med mennesker og misjonærer og venner av Kirken da han presiderte over misjonen i Toronto, motiverer meg til handling.

Ved forberedelse i prestedømmet teller "vis meg" mer enn "fortell meg".

Det er grunnen til at Skriftene er så viktige for å forberede oss i prestedømmet. De er fulle av eksempler. Jeg føler det som om jeg kan se Alma følge engelens befaling og skynde seg tilbake for å undervise Ammonihahs ugudelige innbyggere som hadde avvist ham.⁴ Jeg kan føle kulden i fengselscellen da profeten Joseph ble bedt av Gud om å fatte mot og fortalt at han ble våket over.⁵ Med disse bildene fra Skriftene i tankene kan vi være beredt til å holde ut i vår tjeneste når det virker vanskelig.

En far eller en biskop eller en senior-hjemmelærerledsager som viser at han stoler på en ung prestedømsbærer, kan forandre livet hans. Min far ble en gang bedt av et medlem av De tolv apostlers quorum om å skrive en kort avhandling om vitenskap og religion. Far var en kjent vitenskapsmann og trofast prestedømsbærer. Men jeg husker fremdeles øyeblikket da han ga meg avhandlingen han hadde skrevet og sa: "Her, før jeg sender denne til De tolv, vil jeg at du skal lese den. Du vil vite om den er riktig." Han var 32 år eldre enn meg og uendelig mye klokere og mer intelligent.

Jeg blir fortsatt styrket av denne tilliten fra en god far og prestedømsmann. Jeg visste at det ikke var meg han stolte på. Han stolte på at Gud kunne og ville fortelle meg hva som var sant. Dere erfarne ledsagere kan velsigne en ung prestedømsbærer i forberedelse hver gang dere kan vise ham slik tillit. Det vil hjelpe ham å stole på den milde følelsen av inspirasjon når den kommer mens han en dag besegler salvelsen for å helbrede et barn som legene sier vil dø. Denne tilliten har hjulpet meg mer enn én gang.

Hvor godt vi lykkes med å forberede andre i prestedømmet, kommer an på hvor høyt vi elsker dem. Det gjelder særlig når vi må korrigere dem. Tenk på øyeblikket når en bærer av Det aronske prestedømme, kanskje

ved nadverdsbordet, gjør en feil når han utfører en ordinans. Det er en alvorlig sak. Noen ganger krever feilen offentlig korrigeringsmulighet for bitterhet, en følelse av ydmykelse eller til og med å bli avvist.

Husk Herrens rettledning: "Trettesett i tide, klart og tydelig når Den Hellige Ånd tilskynder, og vis deretter større kjærlighet mot den som du har irettesatt, for at han ikke skal betrakte deg som sin fiende."⁶

Ordet *større* har spesiell betydning for å forberede prestedømsbærere når de trenger korrigeringsmulighet. Ordet antyder en økning av en kjærlighet som allerede fantes. Det vi skulle "vise", er økningen. De av dere som forbereder prestedømsbærere, vil utvilsomt se dem gjøre feil. Før de mottar deres irettesettelse, må de ha følt deres kjærlighet tidlig og jevnt og trutt. De må ha følt deres oppriktige ros før de vil godta deres irettesettelse.

Herren selv viste aktelse for dem i det mindre prestedømme for deres muligheter og deres verdi for ham. Lytt til disse ordene, uttalt av døperen Johannes da Det aronske prestedømme ble gjengitt: "Til dere, mine medtjenere, overdrar jeg i Messias' navn Arons prestedømme, som har nøklene til englers betjening, omvendelsens evangelium og dåp ved nedsenkning til syndenes forlatelse, og dette skal aldri mer borttas fra jorden

før Levis sønner igjen ofrer et offer til Herren i rettferdighet."⁷

Det aronske prestedømme er utledet av det større melkisedekske prestedømme.⁸ Som president for hele prestedømmet presiderer Kirkens president også over det forberedende prestedømme. Hans budskap i årenes løp om å komme andre til unnsetning passer perfekt med befalingen om å bringe omvendelsens og dåpens evangelium til andre.

Quorumer av diakoner, lærere og prester rådfører seg regelmessig med hverandre for å trekke alle quorumets medlemmer til Herren. Presidentskaper gir medlemmer i oppdrag å strekke seg ut i tro og kjærlighet. Diakoner deler ut nadverden med ærbødighet og tro på at medlemmene vil føle forsoningens virkning og bestemme seg for å holde budene når de tar del i disse hellige symbolene.

Lærere og prester ber sammen med sine ledsagere om å kunne oppfylle befalingen om å våke over Kirken, én person om gangen. Og disse ledsagerparene ber sammen når de får vite om familieoverhoders behov og håp. Når de gjør det, blir de forberedt til den store dag når de skal presidere i tro som far i sin egen familie.

Jeg vitner om at alle som virker sammen i prestedømmet, forbereder et folk til Herrens komme til sin kirke. Gud Faderen lever. Jeg vet – jeg vet – at Jesus er Kristus og at han elsker oss. President Thomas S. Monson er Herrens levende profet. Dette vitner jeg om i Jesu Kristi hellige navn. Amen. ■

NOTER

1. Lære og pakter 84:26, 30; 107:14.
2. Alma 42:10, 13.
3. Alma 12:24.
4. Se Alma 8:14–18.
5. Se Lære og pakter 122:9.
6. Lære og pakter 121:43.
7. Lære og pakter 13:1.
8. Se Lære og pakter 107:14.

